

Sándor Vilmos

Ez az én papám, Sándor Vilmosnak hívták, azelőtt Spielman volt, még legényéletében magyarosított. A munkája miatt, hiszen ő a Békés megyei takaréknak a vésztői fiókjában dolgozott. Érettségizett ember volt. Apám megismert egy lányt a vonaton, aki később az anyám lett. Anyámmal úgy ismerkedtek meg, hogy -- ez 1910-ben vagy 1911-ben lehetett -- együtt utazott nagymamám az anyámmal, és apám melléjük ült. Úgyhogy ott a vonaton kötötték meg elvileg a házasságot, templomban 1912-ben házasodtak össze, Sopronban. Az esküvő után azonnal vitte anyámat magával Vésztőre, és ott egy családi házuk volt, egy szolgálati lakás. Az biztos, hogy volt adóssága is, amit aztán a hozományból fizettek ki. Legényéletet élt, és ott mulattak. Ivott is nyilván.

Az első világháborúban az apám Vésztőről bevonult, aztán hazajött, otthon volt, és ő látott engem még néhány hetes koromban. Én nem emlékszem rá, csak annyit tudok, hogy amikor otthon volt, a frontélményekkel együtt, csak annyit mondott: nem szabad többet nevetni. Apámat az orosz frontra vitték. És én még láttam azt a tábori lapot, amin az apám azt írta haza, anyámnak hogy ne sírjon, fiam, mert meg kell a hazát védeni az ellenségtől. Szerencsétlen nem tudhatta, hogy a hadiözvegy édesanyám a halálmenetben [lásd: halálmenetek] 1944-ben épp ennek a hazának a kiszolgáltatott áldozata lesz. Akkor ő a hazát védte. Meg kell a hazát védeni az ellenségtől.